

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 6 grudnia 1983 r.

Nr 65

TREŚĆ:

Poz.:

293	— z dnia 22 listopada 1983 r. o ustanowieniu Medalu „Za udział w walkach w obronie władzy ludowej”	837
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW		
294	— z dnia 18 listopada 1983 r. w sprawie chorób zawodowych	838
ROZPORZĄDZENIA:		
295	— Ministra Finansów z dnia 14 listopada 1983 r. w sprawie uznania przychodów agentów wykonujących działalność w imieniu jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy na warunkach zlecenia za podlegające podatkowi od wynagrodzeń oraz w sprawie opłacania podatku wyrównawczego przez tych agentów	840
296	— Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 21 listopada 1983 r. w sprawie zasad wykonywania przez rzemieślników usług kominiarskich oraz zasad i trybu wydawania zezwoleń na wykonywanie rzemiosła kominiarstwa	843

293

USTAWA

z dnia 22 listopada 1983 r.

o ustanowieniu Medalu „Za udział w walkach w obronie władzy ludowej”.

W uznaniu zasług żołnierzy Ludowego Wojska Polskiego, funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa publicznego i Milicji Obywatelskiej, członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej oraz osób cywilnych, którzy w pierwszych latach po wyzwoleniu brali czynny udział w walkach z reakcyjnym podziemiem skierowanym przeciwko władzy ludowej — stanowi się, co następuje:

Art. 1. Ustanawia się Medal „Za udział w walkach w obronie władzy ludowej” jako wyraz uznania dla osób, które w pierwszych latach po wyzwoleniu brały czynny udział w walkach z reakcyjnym podziemiem skierowanym przeciwko władzy ludowej.

Art. 2. 1. Medal „Za udział w walkach w obronie władzy ludowej” nadawany jest wszystkim uczestnikom tych walk, a mianowicie:

- 1) żołnierzom Ludowego Wojska Polskiego,
- 2) funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa publicznego,
- 3) funkcjonariuszom Milicji Obywatelskiej,
- 4) członkom Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej,
- 5) członkom organizacji politycznych, społecznych, zawodowych i młodzieżowych, pracownikom administracji państwowej oraz innym osobom biorącym udział w walkach określonych w art. 1.

2. Medal nadawany jest obywatelom polskim.

3. Medal może być nadawany także obywatelom innych państw, którzy brali czynny udział w walkach określonych w art. 1 lub wnieśli istotny wkład w obronę władzy ludowej.

4. Medal może być nadawany również pośmiertnie.

Art. 3. 1. Medal „Za udział w walkach w obronie władzy ludowej” nadaje Rada Państwa na wniosek:

- 1) Ministra Obrony Narodowej — w odniesieniu do osób pełniących czynną służbę wojskową oraz pracowników cywilnych zatrudnionych w jednostkach

organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

- 2) Ministra Spraw Wewnętrznych — w odniesieniu do funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej, osób pełniących czynną służbę wojskową w jednostkach wojskowych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, pracowników cywilnych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych podległych temu Ministrowi, członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej oraz emerytów i rencistów Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej,
- 3) Ministra Spraw Zagranicznych — w odniesieniu do obywateli polskich zamieszkałych za granicą oraz obywateli innych państw,
- 4) Związku Bojowników o Wolność i Demokrację — w odniesieniu do członków tego Związku,
- 5) Prezesa Urzędu do Spraw Kombatantów lub terenowych organów administracji państwowej stopnia wojewódzkiego — w odniesieniu do innych osób niż wymienione w pkt 1—4.

2. Rada Państwa określa tryb przedstawiania wniosków o nadanie Medalu oraz sposób jego noszenia.

Art. 4. 1. Odznaką Medalu „Za udział w walkach w obronie władzy ludowej” jest okrągły, srebrzony, oksydowany medal o średnicy 38 mm; na licowej stronie w środku znajduje się orzeł na tle obosiecznego miecza skierowanego ostrzem ku dołowi, skrzyżowanego z rozwiniętą flagą państwową Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i dwiema gałązkami oliwnymi, oraz napis „Manifest PKWN 1944”; na odwrotnej stronie w środku na tle tarczy znajduje się rysunek konturów granic Polski i napis „PRL”; w otoku napis „Uczestnikom walk w obronie władzy ludowej”.

2. Medal nosi się na wstążce szerokości 38 mm w kolorach czerwonym i zielonym oraz białym i czerwonym na obrzeżach.

3. Wzór rysunkowy Medalu zawiera załącznik do ustawy.

Art. 5. W sprawach nie uregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 lutego

(Załącznik do ustawy stanowi oddzielną wkładkę)

1960 r. o orderach i odznaczeniach, (Dz. U. Nr 10, poz. 66 oraz z 1982 r. Nr 7, poz. 61).

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: H. Jabłoński
Sekretarz Rady Państwa: J. Szymanek

294

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 listopada 1983 r.

w sprawie chorób zawodowych.

Na podstawie art. 231 pkt 2 i 3 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23 i z 1982 r. Nr 31, poz. 214) oraz art. 72 ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz. U. z 1982 r. Nr 3, poz. 19, Nr 25, poz. 187, Nr 31, poz. 214 oraz z 1983 r. Nr 5, poz. 33 i Nr 32, poz. 155) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za choroby zawodowe uważa się choroby określone w wykazie chorób zawodowych stanowiącym załącznik do rozporządzenia, jeżeli zostały spowodowane działaniem czynników szkodliwych dla zdrowia, występujących w środowisku pracy.

2. Przy ocenie działania czynnika szkodliwego uwzględnia się: rodzaj, stopień i czas narażenia zawodowego, sposób wykonywania pracy, bezpośredni kontakt z chorymi zakaźnie lub z materiałem pochodzącym od tych chorych oraz z czynnikami powodującymi choroby inwazyjne, uczuleniowe i nowotworowe.

§ 2. 1. Każde podejrzenie o chorobę zawodową powinno być niezwłocznie zgłoszone na piśmie do organu wymienionego w § 10 ust. 1.

2. Podejrzenie o chorobę zawodową o ostrym przebiegu oraz podejrzenie, że śmierć pracownika nastąpiła z powodu choroby zawodowej, powinno być niezwłocznie zgłoszone telefonicznie, a następnie na piśmie zgodnie z ust. 1.

§ 3. 1. Podejrzenia o chorobę zawodową są obowiązani zgłaszać:

- 1) zakłady społecznej służby zdrowia,
- 2) lekarze (lekarze dentyści), którzy przy wykonywaniu zawodu poza zakładami społecznej służby zdrowia powzięli podejrzenie o chorobę zawodową,
- 3) lekarze weterynarii, którzy przy wykonywaniu zawodu stwierdzili u pracownika stykającego się z chorymi zwierzętami objawy mogące nasuwać podejrzenie o chorobę zawodową,
- 4) zakład pracy zatrudniający pracownika, u którego podejrzewa się chorobę zawodową.

2. Podejrzenie o chorobę zawodową może również zgłosić zainteresowany pracownik. Pracownik zgłasza podejrzenie o chorobę zawodową za pośrednictwem zakładu społecznej służby zdrowia sprawującego opiekę profilaktyczną nad zakładem pracy zatrudniającym pracownika.

3. Zgłaszający podejrzenie o chorobę zawodową u pracownika są obowiązani skierować go do zakładu społecznej służby zdrowia właściwego zgodnie z § 7 do rozpoznawania choroby zawodowej. Przy kierowaniu przez lekarza należy dołączyć dokumentację lekarską pracownika.

4. W razie gdy zgłoszenia podejrzenia o chorobę zawodową dokonały jednostki lub osoby nie będące zakładem pracy zatrudniającym pracownika, o fakcie zgłoszenia oraz skierowania w celu rozpoznania choroby zawodowej należy zawiadomić zakład pracy.

5. Zakłady lub osoby określone w ust. 1 są obowiązane zgłaszać równocześnie podejrzenie o chorobę zawodową właściwemu inspektorowi pracy.

§ 4. Zakład pracy zatrudniający pracownika podejrzanego o chorobę zawodową jest obowiązany przesłać zakładowi społecznej służby zdrowia, właściwemu do rozpoznania choroby zawodowej, dokumentację dotyczącą:

- 1) zagrożeń zawodowych występujących w środowisku pracy,
- 2) przebiegu pracy zawodowej pracownika.

§ 5. W związku ze zgłoszeniem choroby zawodowej dochodzenie epidemiologiczne w środowisku pracy przeprowadza:

- 1) lekarz sprawujący opiekę profilaktyczną nad zakładem pracy zatrudniającym pracownika, u którego podejrzewa się chorobę zawodową,
- 2) inspektor sanitarny, na wniosek zakładu społecznej służby zdrowia, o którym mowa w § 7, w razie gdy przeprowadzenie dochodzenia epidemiologicznego w myśl pkt 1 nie jest możliwe.

§ 6. Wyniki dochodzenia epidemiologicznego w środowisku pracy przesyła się do zakładu społecznej służby zdrowia właściwego do rozpoznania choroby zawodowej.

§ 7. 1. Jednostkami organizacyjnymi właściwymi do rozpoznawania chorób zawodowych są poradnie chorób zawodowych, kliniki chorób zawodowych, oddziały chorób zawodowych wchodzące w skład odpowiednich zakładów społecznej służby zdrowia, akademii medycznych lub instytutów naukowo-badawczych, a w odniesieniu do pracowników kolejowych — oddziały i poradnie medycyny pracy kolejowej służby zdrowia.

2. W razie gdy pracownik na skutek wystąpienia ostrych objawów choroby zawodowej jest leczony w szpitalu, rozpoznania dokonuje ten zakład.

3. Terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego może wyznaczyć na obszarze swojego działania inne jednostki organizacyjne zakładów społecznej służby zdrowia uprawnione do rozpoznawania określonych chorób zawodowych.

4. Jednostki organizacyjne wymienione w ust. 1—3 wydają orzeczenie w sprawie choroby zawodowej na podstawie informacji o zagrożeniach zawodowych, wyników dochodzenia epidemiologicznego w środowisku pracy, dokumentacji dotyczącej przebiegu zatrudnienia, wyników przeprowadzonych badań klinicznych i dokumentacji lekarskiej.

5. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określa szczegółowe zasady o charakterze metodologicznym dotyczące rozpoznawania chorób zawodowych.

§ 8. 1. Jednostki organizacyjne, o których mowa w § 7 ust. 1—3, po dokonaniu oceny stanu zdrowia badanego, przesyłają orzeczenie lekarskie w sprawie choroby